

Gaia Ginevra Giorgi

Szépírók
Társasága

Gaia Ginevra Giorgi

© *Gaia Ginevra Giorgi*

Gaia Ginevra Giorgi

Szépírók Társasága, 2022

1.

széttéptem az estét
egy kúp kék vagy
lilás fényben – nem
emlékszem

egy kertben temettek el
– értelmetlenül sötét
frissen vágott fű –
akár egy tó

rongyos fehér selyem
a bőröm könnyen sérül de

benn tartom
a kumarin szagát
és a ragyogó kertre
gondolok

(lihegek
mint egy haldokló macska augusztusban
vörös tetején a majornak)

a fehér árokra
a majdani folyékony
hajnalra

a szekrényemre
– ki tudja, melyik városban –
amit majd kettévág
egy üres autópálya

2.

reménytelen sápadtságában
valamilyen ébredésnek
megszámoltad a szűz hegycúcsokat
mindig hárman voltak

ha jól megnézzük
talán senki sem fedezte fel
őket korábban

nem tudtad megmondani miért

az elpárolgott nyár
felfúvódik a vízből jön
töredezett kvarcként forr
akár egy érett asszony
szeles olajfaligetek szent karjaival
és más titkos irányokból

halványodik a hegyen
por és kristály bölcsője
habkönnyed
nyálmedúza
a foszladozó felhő

és nem tudtad megmondani miért

3.

a júniusi bougainvilleán
a jázminon – az oleanderen
a mindent benövő barna borostyánon túl

felismerhető a palakék kút
a kapu résein át
a citromfák sugárútjáról
mint sós szél
vezet hazafelé

és arra gondolok mennyire tragikus lehet
és mozdulatlan a létezés
két kőszobornak a riviérán
a várakozás pózába
merekítve

és két kislány távolabb
az omladozó lépcsősor
sima márványfogságában
telhetetlenül szaglászni
a hűvös esti levegőbe
és nevetnek
és ígéreteket tesznek
amit nem tudnak majd megtartani

4.

felugrom és
hátrafordítom a fejem
a vasút széle
a felhő függőleges
repedése ami a várakozást
mutatja
a szél hibátlan
kivitelezése
a lázadása

ma lusta állat vagyok
aki a levegőt szívja
és lélegzetre vadászik
egy érett gyümölcs
kicsit felfüggesztve
egy bevetetlen ágy

egy szeptemberi reggel
vagyok a béke
a tiéd
kút vize
egy maréknyi kő
amit oda ledobtak

5.

(a „Szisüphosz”-ból)

a reggel folyékony párájában

a part nyomorúságos rét

télen

a földbe szúrt neurotikus törzsek

remegnek

a széntenger robbanásokat

fúj keletről

és a homokba

rejtett kezek

mint az órült gyíkok

a hideg szél

törésében

az a merülésed

a szemek

– zöld tó

vagy szürke –

összegyűjtik és megőrzik

elhurcolt gyermekkorunk

tikkasztó hőségének felhőit

az ezüst horizont kinyújtott vonala

és tövisek

elolvad

miközben a tenger felőröl

tükörszilánkokat

és zokogást

6.

befalazva

egy kíváncsi kamerába

az ujjaimmal keresek

(a fal mentén) egy repedést

egy fényt

egy ajtót

ami kinyílik

ami megadja magát

nem találok

várom az álmod

- végtelen

menekülés az arcon reggel - maradok

meztelen

felkelek

már nem szitkozódok

imádkozom

az öklömben szorítom

a fehér kagyló

koponyáját

egy darab azúrkék

szappant

jóllakott nőstény vagyok

ősi vidéken

kemény fűben

elbújok az égető

szél alatt

7.

kettéröri a Gauloises-t
kék moha hangja van
titkos járása
fejében az eső ropogása
ami az üveget
veri esténként
az elkötelezett művészetre
esküszik
és a szent városban él

de én láttam
a hegyek körvonalait
lesben álló
nagymacskák hátát
és akkor besüllyesztem
még egy kicsit
a lépteim az útba
és kibelezem
és nyitva hagyom
a húsát hogy csillogjon

8.

innen lehet számolni
mások házainak tetejét
amelyek mintha hordoznák
az égő piac gőzeit
és az évszakok változását
nálam sokkal jobban

most felhők borítják a tavaszt és te
– aki óvatosan mozogsz
és bűnös módon szégyelled magad –
te nem tudod hogy mindig
szégyelli magát az ember
ha téved – olyan arcot vágasz
mint a pórázon tartott
kuttyák

cementet rágsz
és bűbájt
mindent felfalsz és ledarálsz
számodra ugyanolyan ízű
az undor
és a szerelem

9.

nekünk gyerekeknek nem voltak
csak lejtők
és szurdokok
és kicsavart fatörzsek – én
láttam lejönni
nyaktörő sebességgel
a kiépített és töredezett
úton – nevetett
nevetése méz- és valamilyen más
vad szagot
árasztott – miközben
a tóvárosról mesélt nekem
a fényről

a vidék azonban
– mondta –
háta
és páncélok kígyója

ez a hely sötétséget rejt
és ez tudod mit jelent?
– ismételte –
azt jelenti, hogy neked kell foglalkoznod
az egész ricsajjal

örvendezett
a nagy sötétség ahonnan jött
ami tudott
gyökerekről
és rejtélyről – a köd
eleven fényében
elindult az állomás felé

1.

I lacerated the evening
an azure-lighted cone
or violet- I don't
remember

I am buried in a garden
mindless of the dark
and the just cut grass
that looks like a lake

white, ragged silk
my skin gets easily irritated but

I keep inside
the coumarin smell
and I think of the garden
sparkling

(I wheeze
like a dying cat in August
on the red roof of the farmhouse)

the white ditch
the liquid dawn
that will be

in my wardrobe
-in who knows which city-
cut in half
by a desert highway

2.

In the desperate paleness
of any awakening
you counted the virgin capes
that were always three

to look at us
it seems they had never
been discovered before

you couldn't deal with it

the lost in thought summer
swollen came up from the water
boiling with shattered quartz
like a grown woman
with sacred arms
of windy olive groves
and other secret maneuvers

dissolve at the mountain
cradle of dust and crystal
saliva medusa
light and light
the frayed cloud

and you couldn't deal with it

3.

Aside from the June bougainvillea

the jasmine - the oleander
and the ivy that grows brown around it

the purple slate well can be understood
by a cleft in the gate
by the lemon path
that like a brackish wind
blows along the road to home

and I think of how tragic and immobile
existence must be
for two coastal statues
condemned by stone
to a waiting stance

and two little girls there
surrounded by the smooth marble
of the languorous steps
they smell insatiably
the fresh evening air
and laugh
and make promises
that they cannot keep

4.

I spring forward and
turn my head upside down
the edge of the railway
the vertical crack
of the cloud that teaches
how to wait
the impeccable execution
of the wind
and its revolt

today I am a lazy animal
that takes air
and throws out breaths
a ripe fruit
slightly hanging
a bed yet to be made

I am a September
morning, peace
yours
water of the well
a handful of rocks
thrown down below

5.

from "Sisyphus"

In the liquid morning vapor
the shore is a gloomy meadow
wintry
stuck neurotic trunks
quiver
the carbon sea blows
bursts from the east

and the hands
hidden in the sand
like lizards gone mad
in the fracture
of the cold wind
that sinking of yours

the eyes
-a green lake
or gray-
collect and keep inside
the muggy clouds
of our impeded childhood

the taught line of the silver horizon
and thorns
melt
while the sea sleeps
flakes
mirrors and hiccups

6.

Walled up
in a cache room
searching with fingers
(along the wall) a crack
a light
a door
that opens
that gives in

I cant find it
I wait for slumber
-broken
elapse towards the morning- I stand still
naked
I rise
I don't swear anymore
I pray

I clench my fists
the white skull
shell
a piece of soap
light-blue

I am a sated lady
of the elemental countryside
of tough grass
hiding underneath
the burning of the wind

7.

spezza-Gauloises
has a moss-azure voice
a stealthy gait
in his head the cracking of the rain
which comes
against the glass at night
he swears by art
committed
and lives in a sacred city

but I have seen
the shapes of the hills
they had backs
of feline ambush
and so I plant
a little more
my steps in the street
which I eviscerate
and leave it open
to scintillate

8.

From here you can count
The roofs of other people's houses
they seem to bear
the fumes of the burning market
and the changes of the season
much better than me

now spring is getting cloudy and you
- that watchful move
guilty you feel shameful -
you don't know that
we are usually ashamed of the wrong
things - you have the expression
that dogs have
on a leash

you chew cement
and wonder
you eat and grind everything
they have the same taste for you
disgust
and love

9.

We children didn't have
anything but slopes
and ravines
and twisted trunks- I
saw her coming down
at breakneck speed
from the worked road
and broken- she laughed
a laughter that smelled
like honey and something else
of wild- while
she told me of the city-lake
of light

the countryside though
-she said-
is a snake
of backs and crusts
this place incubates darkness
and do you know what that means?
-she repeated-
it means you will have to take care
of all the noise

she was delighted
by the great incoming darkness
that tasted
like roots
and the occult- in the living
light of the haze
she took the way to the station

1.

ho squarciato la sera
un cono di luce azzurra
o violacea – non
ricordo

sto sepolta in un giardino
- insensato d'erba scura
appena tagliata -
che sembra un lago

seta bianca stracciata
la mia pelle s'irrita facilmente ma

trattengo dentro
l'odor di cumarina
e penso al giardino
che scintilla

(ansimo
come un gatto moribondo d'agosto
sul tetto rosso della cascina)

al fosso bianco
all'alba liquida
che sarà

al mio armadio
- in chissà quale città -
tagliato a metà
da un'autostrada deserta

2.

nel pallore disperato
d'un qualunque risveglio
contavi i promontori vergini
ed erano sempre tre

a guardarci bene
sembrava non fossero mai stati
scoperti prima

non te ne sapevi dar ragione

l'estate assorta
gonfia veniva su dall'acqua
bollente di quarzo sfranto
come una donna già matura
con sacre braccia da uliveti ventosi
e da altre manovre segrete

sfumava al monte
culla di polvere e cristallo
saliva medusa
leggera leggera
la nube sfilacciata

e non te ne sapevi dar ragione

3.

oltre la bouganville di giugno
il gelsomino - l'oleandro
e l'edera che cresce bruna tutt'intorno

si capisce il pozzo viola d'ardesia
da uno squarcio nel cancello
dal viale dei limoni
che come il vento salmastro
conduce sulla via di casa

e penso a quanto dev'essere tragica
e immobile l'esistenza
per due statue di riviera
dalla pietra condannate
alla posa dell'attesa

e due bambine più in là
arrese al marmo liscio
della languida scalinata
fiutano insaziabili
l'aria fresca della sera
e ridono
e si fanno promesse
che non potranno mantenere

4.

scatto in avanti e
rovescio la testa
lo spigolo della ferrovia
lo spacco verticale
della nuvola che insegna
l'attesa
l'esecuzione impeccabile
del vento
la sua rivolta

oggi sono un animale pigro
che piglia l'aria
e caccia respiri
un frutto maturo
per poco appeso
un letto ancora sfatto

sono una mattina
di settembre la pace
la tua
acqua del pozzo
un pugno di sassi
gettato di sotto

5.

(da "Sisifo")

nel vapore liquido del mattino

la spiaggia è un prato gramo

d'inverno

i tronchi nevrotici conficcati

fremono

il mar carbone soffia

scoppi d'Oriente

e le mani

nascoste nella sabbia

come lucertole impazzite

nella faglia

del vento freddo

quel tuo affondare

gli occhi

- un lago verde

o grigio -

raccogliono e conservano

le nuvole d'afa

della nostra infanzia trascinata

la linea distesa dell'orizzonte d'argento

e spine

si scioglie

mentre il mare macera

scaglie

di specchio e singhiozzo

6.

murata

in una camera cachée

cerco con le dita

(lungo il muro) una fessura

una luce

una porta

che schiuda

che si conceda

non la trovo

aspetto il sonno

- sfondata

fuga in viso al mattino – resto

nuda

mi sollevo

non impreco più

prego

nei pugni stringo

il teschio della bianca

conchiglia

un pezzo di sapone

azzurro

sono una femmina sazia

di campagna elementare

d'erba dura

nascondo sotto

le scottature del vento

7.

spezza Gauloises

ha voce di muschio azzurro
un'andatura clandestina
in testa il crepitio della pioggia
che viene
contro i vetri la sera
giura sull'arte
impegnata
e vive nella città sacra

ma io ho visto
le sagome delle colline
ed erano schiene
da agguato di felino
e allora affondo
ancora un poco
i passi nella strada
e la sventro
e lascio aperta
la sua carne a scintillare

8.

da qui si contano

i tetti delle case degli altri
che sembrano sopportare
i vapori del mercato in fiamme
ed i cambiamenti di stagione
molto meglio di me

ora s'annuvola la primavera e tu
- che ti muovi guardingo
e colpevole ti vergogni -
tu non sai che sempre
ci si vergogna della cosa
sbagliata - hai l'espressione
che hanno i cani
al guinzaglio

mastichi cemento
ed incanto
tutto divorì e macini
han per te lo stesso sapore
lo schifo
e l'amore

9.

noi bambini non avevamo
che versanti
e anfratti
e tronchi contorti - io
la vedevo venir giù
a rotta di collo
dalla strada lavorata
e spezzata - rideva
di una risata che odorava
di miele e di qualcos'altro
di selvatico - mentre
mi raccontava della città-lago
di luce

la campagna invece
- mi diceva -
è un serpente
di schiene e di croste

questo posto cova buio
e lo sai questo che cosa vuol dire?
- ripeteva -
vuol dire che dovrai occuparti tu
di tutto il baccano

era deliziata
dal gran buio che veniva
che sapeva
di radici
e d'occulto - nella luce
viva della nebbia
prese la via per la stazione

TARTALOM

1.	<i>széttéptem az estét</i>	5
2.	<i>reménytelen sápadtságában</i>	7
3.	<i>a júniusi bougainvilleán</i>	8
4.	<i>felugrom és</i>	9
5.	<i>a reggel folyékony párájában</i>	10
6.	<i>befalazva</i>	11
7.	<i>kettéröri a Gauloises-t</i>	12
8.	<i>innen lehet számolni</i>	13
9.	<i>nekünk gyerekeknek nem voltak</i>	14

CONTENTS

1.	<i>I lacerated the evening</i>	17
2.	<i>In the desperate paleness</i>	19
3.	<i>Aside from the June bougainvillea</i>	20
4.	<i>I spring forward and</i>	21
5.	<i>In the liquid morning vapor</i>	22
6.	<i>Walled up</i>	23
7.	<i>spezza-Gauloises</i>	24
8.	<i>From here you can count</i>	25
9.	<i>We children didn't have</i>	26

CONTENTO

1. <i>ho squarciato la sera</i>	29
2. <i>nel pallore disperato</i>	31
3. <i>oltre la bouganville di giugno</i>	32
4. <i>scatto in avanti e</i>	33
5. <i>nel vapore liquido del mattino</i>	34
6. <i>murata</i>	35
7. <i>spezza Gauloises</i>	36
8. <i>da qui si contano</i>	37
9. <i>noi bambini non avevamo</i>	38

Gaia Ginevra Giorgi 1992-ben született Alessandriában. Tanulmányait filozófia szakon végezte a Torinói Egyetemen.

Az irodalom és a zene területén való több évnyi kísérletezés után 2016-ban az Alter Ego Edizioni kiadónál jelentette meg első verseskötetét „Sisifo” („Sziszüphosz”) címen. Ezzel egyidőben különböző performanszok keretein belül adta elő főleg a vándorlásról szóló műveit. Jelenleg az Alessandra Galante Garrone által alapított Scuola di Teatro di Bologna intézményében folytat színházi tanulmányokat.

Gaia Ginevra Giorgi művészetét egyrészt a zeneiség vizsgálata, másrészt vidéki és városi képek keveredése jellemzi (bár az utóbbi kettő nem feltétlenül áll ellentétben egymással). Ezek az elemek egyesülnek Gaia Ginevra Giorgi expresszionista lírai költészetében – amely természetesen rokonítható az olasz posztdekadenciát képviselő „Crepuscolari” költőkkel és toposzaikkal, de műveit nem járja át e szerzők búskomorsága.

Olyan korban hozzánk közelebb álló írók műveivel is rokonságot mutat Giorgi, mint a „La terra e la morte”, Pavese tollából (1947), vagy Bertolucci munkássága, különösen a „Viaggio d’inverno” (1971), vagy a „Seme del piangere” (1958) Capronitól, de nem a „Prosopopee”. Visszatérő témái az utazás, a vándorlás és a földrajzi felfedezés, amelyek értékes részleteit érzéki pánizmus hatja át. Az olvasó ezáltal egy váratlan élményérzetben, a tapintás, a hallás, a látás, az ízlelés és a szaglás amalgamációjában részesül. Így jön létre az a felismerhető koherenciával és kohézióval rendelkező nyelv,

amely magában hordozza és magába olvasztja a már említett áthallásokat.

A szavak szintjén maradvra ki kell emelnem Giorgi jelzőhasználatát, annak pozitív és negatív hozadékaival együtt. Az olasz fül számára figyelemre méltó módon helyezi el a mellékneveket és használja ki szótagjaik hangzását. Ezzel a vers költőiségét erősíti, és metaforákat, valamint kontrasztív mellérendeléseket hoz létre: „limo (kölcsön) | dolce (édes)”, „cielo (ég) | ispido (szúrós)”, bár néha fennál az erőltetett festőiség veszélye.

Szintén figyelemreméltó a hármas szerkezetek és az anaforák használata; „io so il fiato bollente dell’asfalto | io so il sole che c’è nella terra screpolata | io so a memoria le cicatrici della luna”, „degli orizzonti bruciati | del sentore di salmastro | dei vigneti invecchiati”, valamint az asszonáncok visszatérő alkalmazása, különösen a „Sisifo” című kötetben: „sabbia” és „faglia”, „afa” és „trascinata”; „resto”, „sollevo”, „prego”. Végül szeretném kiemelni néhány szóhasználati választás jelentőségét, amellyel ezekben a versekben élt: nem akasztja meg a szöveget, ha egy aulikus szóval vagy mesterkéltnél kifejezéssel találkozunk, mert Giorgi képes ezeket hétköznapiabb kifejezésekkel álcázni, mint az „annuvolare” esetében, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy ez a szó a harmadik személyű „s’annuvola” visszaható névmás hangsúlytalan alakját követi, eufóniát eredményezve, bár némely olvasó számára talán kissé antiknak hat.

Végül még egy pozitívum: Giorgi hangvétele akkor sem gázszos, amikor olyan komor témákkal

foglalkozik, mint a magány és az elhagyatottság, sőt, épp ellenkezőleg; vitalitása tekintetében egy sor európai és amerikai költőhöz hasonlíthatjuk, bár a játszótér és a felülírhatatlan, más választásokból következő nyelvi eredmény különbözik. Giorgi stílusában van valami Brodskijból, Bishopból és Whitmanból is, miszerint az élet a maga legzordabb pillanataiban is képes szokatlan szépségű epifániákat mutatni, ami által elkerülhetjük a szomorúságot, és megőrizhetjük a derű maradványát.

Gaia Ginevra Giorgi was born in Alessandria, in 1992. She graduated in Philosophy, studying at the University of Turin.

After years of experimentation, in literature and music, in march 2016, published by Alter Ego Edizioni her first poetic work: “Sisifo”, book and, in the same time, itinerant performance poetry voiced. Now she’s studying theater at the School of Theater of Bologna “Alessandria Galante Garrone”.

On the one hand, the most noticeable of Gaia Ginevra Giorgi’s characteristics is the investigation of musicality, and, on the other hand, the mix between the rural and urban landscapes (although the contrast between the last two isn’t inevitable). Thus, these aspects join together and the result is an expressionist lyricism – a style, of course, relatable to the Crepuscolars and their topoi but, at the same time, not with the most mournful tones of these authors.

Probably it could be better to accost Giorgi to a combination of writers historically closer to us, as Pavese in “La terra e la morte” (1947), Bertolucci, especially his “Viaggio d’inverno” (1971); Caproni, “Seme del piangere” (1958) but not the „Prosopopee”. The theme of journey returns, that of itinerancy and geography exploration accompanied by its precious details, with a sensualistic panism. What remains to the reader is, then, an unexpected sense of experience, an amalgamation of: touch, hearing, sight, taste and olfaction. Thus a language with a recognisable coherence and cohesion, that has in itself the already mentioned echoes, all of them assimilated.

Still talking about words, I have to point out Giorgi's use of adjectives, in its better or worse. She moves adjectives, making, for the ears of an Italian speaker, a remarkable use of the sounds of their syllables. This ensures an emphasis of the poeticism of the verses, and also permits to produce metaphors and contrastive juxtapositions: „limo (loan) | dolce (sweet)”, „cielo (sky) | ispido (bristly)”, though sometimes, she runs the risk to be too colorist.

I should also consider the use of ternary structures, of anaphores “io so il fiato bollente dell'asfalto | io so il sole che c'è nella terra screpolata | io so a memoria le cicatrici della luna”, “degli orizzonti bruciati | del sentore di salmastro | dei vigneti invecchiati” and the recurring use of assonances, especially in the book „Sisifo”: „sabbia” and „faglia”, „afa” e „trascinata”; „resto”, „sollevo”, „prego”. Finally, I want to underline the importance of some lexical choices that she made in these verses: it isn't a bump meeting an aulic word or a contrived phrase, because Giorgi is able to camouflage them with more common expressions, as in the case of “annuolare”, especially if we consider that this word follows the unstressed form of the reflexive pronoun of the third person “s'annuola”, producing an euphony, although for someone it might sound a bit antique.

At last, another positive note: Giorgi, also when she deals with gloomy themes, loneliness, abandonment, is never mournful, on the contrary. Her vitality allows us to accost her to a list of European and American poets. Although on a different playground, although with a different linguistic result

that cannot be overwritten and originates from very different choices. There is, in Giorgi's style, something of Brodskij, Bishop and Withman. The life, in other words, also in its harsh moment, can show us epiphanies of uncommon beauty and, in that way, is possible to avoid sorrows and to preserve serenity remnant.

SOCIETY OF HUNGARIAN AUTHORS

The Society was established in 1997 to promote contemporary literature and democratic cultural policies. Its almost 400 members include some of the internationally most acclaimed Hungarian writers as well as cultural journalists and cultural managers from across Hungary, and also writers and critics of the Hungarian minorities and diasporas, along with international translators and scholars of Hungarian literature.

It organizes readings, conferences, festivals and other cultural events within and beyond the borders of Hungary. It has collaborated with a long list of Hungarian and international organizations.

The annual Festival: Since 2004 each year Szépírók Társasága has organised a two day event of readings, talks, debates, exhibitions, screenings, and music focusing on a single topic. Previous topics included Transition and Translation; Crisis, Poverty and Solidarity; Children and Youth Literature; Neighbourhood and Freedom; Minority Perspectives; Women in Literature.

VERSOPOLIS

Where poetry lives

Versopolis Platform

Versopolis was founded in 2014 as a European poetry platform that builds novel opportunities for emerging European poets. It envisages continuation of cooperation and growth, given that it was selected from two open calls within the Support for European Platforms initiative by Creative Europe.

Versopolis creates new possibilities for emerging European poets, fostering their growth and the circulation of their works. Poets can effortlessly transcend national boundaries and benefit from a strong platform to start their careers and amplify their voices. It is like an agency for up-and-coming poets. It provides substantial support for poets, including financial and organizational support.

Versopolis provides translations of poetry into different European languages and publishes them in a variety of formats, such as e-books, printed booklets, online articles and the Versopolis poetry database. In addition, it supports poet mobility by organizing a number of guest appearances at different European literary festivals. This facilitates opportunities for networking with respected stakeholders – festivals, literature organizations and other poets – around the world.

The title of a Versopolis poet is highly desired in the European literary community.

By the end of 2022, we offered opportunities to 381 European poets from 47 countries, writing in 42 languages. By the end of 2025, that number will rise to 585!

By the same year, Versopolis will have 36 festivals under its wing, which will make it the largest poetry platform in the world.

Versopolis Initiatives

In 2020 and 2021, as a reaction to the Covid-19 pandemic, Versopolis developed a digital gathering called the *Festival of Hope*. With over 100 partners from all across the globe, from China to North America, it became a very successful endeavor. In 2022, this resulted in the global initiative *Brave New Literatures*, which served as a laboratory for new literary directions, embracing new media, AI and other cutting-edge technologies in the field of literature and poetry.

In 2023, these efforts culminated in the creation of *Poetry Expo*, the first digital fair dedicated to poetry, human creativity and literature. *The Expo* reached as many as 142,000 poetry lovers from all over the world.

© Magyar fordítás / Translations into Hungarian:

Szokács Kinga

© Angol fordítás / Translations into English:

Lucia Lo Bianco

Felelős kiadó / Responsible publisher:

A Szépirok Társasága elnöke

Grafikai tervezés / Graphic design: Varga Gábor Farkas

Nyomda / Print: Alto Nyomda Kft.

ISBN 978-615-01-9928-3

www.szepiroktarsasaga.hu

www.versopolis.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

